

Te vígy engem a kísértésbe,
te oltsd örök szomjamat!
Itt térdelek előtted, tárd fel nekem
sötét vizű arcodat,
melynek mélyén csillagok alszanak
mint embriók, némán.

Kell,
hogy szükséged legyen énrám.

Faludy György

HAT SZONETT

CXX

(Vedd Plátót)

Vedd Plátót. A nagy űrben, az istenség
fejéből jött a dolgok ideája.
A szék, a szó, a szépség vagy az emlék
mind-mind belőle szállt le a világra.

Vagy Plótinosz. A mindenható Egyből
a lények mint roppant lépcsőn zuhannak
le, de a derék ember újra feljön
s az Egybe olvad. Ki ezt hiszi, annak

agyában a tan úgy nő mint a pázsit,
bár a valóból épp e tan hiányzik.
A fiatal szerzetes behúnyt szemmel

megállt a kerengőben. Néma csend.
Istenre gondolt éhes szerelemmel,
mire az Isten mindig megjelent.

Budapest, 1990

CXXV

(Róma)

Rómát az életben először látni:
kaland, varázs, félelmes élvezet,
de utoljára: az évmilliárdnyi
sötét előtt még sokkal édesebb.

A Tiberis mellett nagyvívű, lombos
platánok közt a hold világa köd;
a Ponte Sistón két fiatal koldus
zenél most is mint hatvan év előtt;

Giordano Bruno szobrán esti rockot
hírdet a reklám; én is ott leszek;
a Spanyol lépcsőn a fiatalokhoz

ülnék, ha nem volnék szörnyű öreg,
s a szeretőktől éjszaka a bokrok
hajlonganak s rezegni kezdenek.

Róma, 1991

CXLVI

(Óceánia)

Én láttam Óceániát, mikor még élt és küzdött,
és ég meg tenger szórta szét a cikázó ezüstöt.
Csónak ringott, ének zengett. Kókuszt, mangót és tárót

kináltak. A lét öröme ölelt körül. A lányok
velünk fürödtek meztelen, átdalolták az estét,
és Táhiti hegyoldalát testükkel lággyá tették.

A kakastaréj dombtetők még állnak Számoa felett,
de a turizmus már minden retek szín strandot tönkretett.
A kereskedők kacatot kínálnak. A virágok is kivesznek.
Halászat nincs. Az emberek japán konzervet esznek.

A térítők vágy, póroség s bűn ellen prédikálnak.
A Paradicsom összedőlt. Mindenki bamba s fáradt.
A lányok nem dalolnak már, meztlenül se járnak.
Fiúk helyett a Bibliát simogatják vasárnap.

Budapest, 1992

CLVII
(Kínai fiatalok)

Még odaát, a parkban, nyári esten
az út mentén, a fűben, közel hozzám
ahogy sétáltam, kínai, csinos lány
s fiú feküdt, teljesen póre testtel.

Ölelkeztek. Láttam, hogy észrevettek
és nem bánják. Sietve továbbmentem
az ösvényen, de a fiatalember
még rám mosolygott, ahogy lőni kezdett.

A kínai fiatalok oly szépek –
jutott eszembe. Mért, hogy a művészek
nem festenek aktot, csak ruhás, rusnya

vénségeket? Mi ennek oka, kérdem.
Szokás, hagyomány, Konfucius, Buddha,
vagy a lényükből hiányzó szemérem?

Budapest, 1993

CLXIII
(45 éve)

A három jámbor hindu puha *szófán*
csücsült ebédnél, míg a szolgálólány
behozta a *csápáttit*, a főételt,
miközben ők nagy tervükről beszéltek.

Ekkor légy szállt a gazda poharába
és fuldoklott. „Jaj”, szólt amaz, „te drága!”
Kanalával sietve megemelte
a rovarját és kivitte a kertbe.

A heves napfénybe tartotta és várt,
amíg a kis légy megszáradt és felszállt.
Boldog mosollyal még utánanézett,

aztán visszaült bent két vendégéhez,
és töprengtek, míg megoldást találtak,
mint ölik meg Mahatma Gandhit másnap.

Budapest, 1993

CLXXV
(Ne sajnálj)

Ne sajnálj engem. Hány sok óceánban fürödtem
véghetlen, negyvenéves vándorlásom alatt!
A Korál-tenger zöldes és feszes volt körültem,
bokámnál százsám szálltak a szivárvány halak.

Callaónál alkonykor vérvörös lett a tenger;
Máltán hegyes sziklák közt fürödtem meztelen;
Friscóban tarkóm s csípóm ívelt hidján hevertem
a homokon s a víz lágy volt mint a szerelem.

Foweyban a hab elszürkült és vad viharok vertek,
de Tarawa atollján volt a világ a legszebb.
A pálmalomb közt szellő. A vizen semmi mozgás,

csupán a hold ezüstje. Elfeküdtem pihenni
gépgágyúk közt a parton. Négyárbocos vitorlás
libegett a lagúnán. Én láttam csak, más senki.

Budapest, 1994

Fabó Kinga

HÖLGYSZONETTEK

Jött valaki.
Olyan nőféle volt.
Húsa nem tűrt hasonlatot.
Hozott nekem egy mondatot.

Én nem beszélek össze.
Én nem beszélek vissza.
Ő viszont magáról beszél.
Vagy magáról hallgat.

Szavad sincs már.
Kattan a zár.
Magadat okold.
Hallgatag fogoly.
Hiszen csak a zárka
zár ki
bárkit.